

Arrest

nr. 83 128 van 18 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 22 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2012.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. MAJD TEYMOURI en van attaché , die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De eerste bestreden beslissing werd genomen in hoofde van K.A. (...), verzoeker en luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 15 december 1981 in het dorp A. Sharipova in Shatoi. In 2002 huwde u traditioneel en op 5 september 2003 officieel met K.Z. (...) (O.V. X). Op 21 oktober 2010 scheidden jullie uit de echt en op 15 maart 2011 lieten jullie uw huwelijk opnieuw registreren. U verblijft samen met uw vrouw en uw drie kinderen in België.

Sinds 2002 werkte u als politieagent bij het vuurpeloton van de regionale afdeling Binnenlandse Zaken (ROVD) van het Sharoiskiy district. In deze functie nam u deel aan verschillende militaire operaties.

In 2004 of 2005 ontving u voor de eerste keer een dreigbrief, afkomstig van de rebellen. In deze brief werd u aangemaand uit uw dienst te treden en ontslag te nemen, indien u problemen wilde vermijden. Uw belagers zouden u hiertoe een maand de tijd hebben gegeven. In de lente van 2006 diende u vervolgens uw ontslag in, en in de lente van 2007 kon u uit uw dienst treden. In de lente van 2007 verhuisde u eveneens, omwille van de dreiging die u had ontvangen, naar de 8-maartstraat in Grozny, samen met uw gezin.

In de herfst van 2007 of 2008 ontving u ook op uw nieuw adres een dreigbrief van rebellen. In deze brief werd vermeld dat men nog niet is vergeten waar u aan hebt deelgenomen, en dat dit niet ongestraft zal blijven. Hierdoor verhuisde u in 2008 voor een tweede maal, samen met uw gezin, en ging vervolgens in de Kadyrovstraat in Grozny wonen.

In de herfst van 2009 ontving u ten slotte ook in de Kadyrovstraat een derde en laatste dreigbrief van de rebellen. Wederom waarschuwden ze u dat ze van plan waren u te straffen voor uw dienst bij de ROVD.

U begon hierna geld bijeen te sparen om het land uit te kunnen vluchten. U wilde ook uw land uitvluchten opdat uw vrouw, die medische problemen heeft ten gevolge van de verwondingen die ze heeft opgelopen tijdens militaire acties in het jaar 2000, een betere medische behandeling zou kunnen krijgen.

Samen met uw gezin vertrok u op 1 juli 2011 van Tsjetsjenië naar Moskou, waar jullie met een bus doorreisden naar Wit-Rusland. Vanuit Wit-Rusland reisde uw vrouw met de kinderen meteen door naar België, waar ze aankwam op 5 juli 2011 en diezelfde dag haar asielaanvraag indiende. U probeerde nog een visum te verkrijgen van de Poolse autoriteiten alvorens naar België te reizen. In tussentijd pendelde u van Grodno (Wit-Rusland) naar Moskou, samen met uw neef die in Moskou woont en goederen van Grodno naar Moskou vervoerde, en die u hielp met zijn werk. Uw visumaanvraag bij de Poolse autoriteiten werd afgewezen. Hierop vertrok u op 15 december 2011 zonder visum via Polen naar België. In Polen vroeg u asiel aan, omdat u niet in het bezit was van een geldig reisdocument en er anders niet zou mogen binnenkomen. U kwam uiteindelijk aan in België op 23 december 2011 en diende diezelfde dag uw asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag leggen u en uw vrouw volgende documenten voor: De Russische binnenlandse paspoorten van u en uw vrouw, uw rijbewijs, de geboorteaktes van uw zoon I. (...) en uw dochter A. (...), uw huwelijksakte, uw badge, een attest van uw ontslag bij de politie van de afdeling binnenlandse zaken in het Sharoiskiy district, en een Belgisch medisch attest van uw vrouw.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Tsjetsjenië problemen hebt met de wahabieten (rebellen), omdat u als politieagent heeft gewerkt bij het vuurpeloton van de regionale afdeling binnenlandse zaken van het Sharoiski district.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Eerst en vooral bleef u onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielrelaas. Zo kon u niet aangeven wanneer precies u de eerste, tweede en laatste dreigbrief ontving (CGVS, p. 12-13). De eerste dreigbrief, meteen ook het begin van uw problemen, kreeg u in 2004 of 2005, maar wanneer precies dat het geval was, weet u niet (CGVS, p. 12). Over de tweede dreigbrief kon u slechts zeggen dat u die in de herfst van 2007 of 2008 kreeg (CGVS, p. 13). De laatste dreigbrief kreeg u ergens in de herfst van 2009 (CGVS, p. 13). U kon evenmin aangeven wanneer precies u in 2006 uw ontslag indiende, al dacht u dat dit in de lente gebeurde, wanneer precies u in 2007 (of 2008?) naar de 8-maartstraat in Grozny verhuisde, en wanneer precies u in 2008 naar de Kadyrovstraat in Grozny verhuisde, hoewel u uw ontslag hebt ingediend en telkens bent verhuisd net omwille van de dreigbrieven die u ontving van de rebellen, wat immers de reden van uw vlucht uit uw herkomstland uitmaakt (CGVS, p. 3, 6, 12). Ten slotte wist u niet of uw collega's ook werden bedreigd (CGVS, p. 13). Daar al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde informatie kon verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnd.

Hoe dan ook is het niet aannemelijk dat u, omwille van uw problemen met onbekenden, naliet zich te wenden tot de bevoegde autoriteiten om aanspraak te maken op nationale bescherming. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u niet vervolgd werd door de autoriteiten in uw land van herkomst (CGVS, p. 9, 14). U verklaarde dat u dacht dat het beter zou zijn indien u zou vertrekken. Uw verklaringen dat u, indien u klacht zou indienen bij de bevoegde overheidsinstanties, zelf problemen zou kunnen krijgen met de autoriteiten, dat ze u allerlei zaken zouden beginnen vragen, maar dat ze u niet zouden kunnen beschermen (CGVS, p. 14), zijn louter veronderstellingen die u niet hard kon maken. Dit neemt bijgevolg niet weg dat van u redelijkerwijze kon worden verwacht dat u minstens een poging zou ondernemen teneinde bescherming te verkrijgen van de autoriteiten in uw land van herkomst, temeer u zelf sinds 2002 tot de lente van 2007 werkzaam was bij de autoriteiten, u er ex-collega's hebt die werkzaam waren op diezelfde dienst waar u hebt gewerkt, en u een broer hebt die werkzaam is bij de dorpsadministratie van het dorp A. Sharipova (CGVS, p. 5-8). Zij ook opgemerkt dat u verklaarde dat u een eerste dreigbrief ontving in 2004 of 2005, waarin uw belagers u een maand de tijd gaven om uit uw dienst te treden, en dat u in de lente van 2006 uw ontslag hebt ingediend, waarna u pas in de lente van 2007 uit uw dienst kon treden en vervolgens verhuisde naar Grozny (CGVS, p. 3, 6, 12-13). In acht genomen dat u niet eens een poging ondernam zich tot de bevoegde autoriteiten te wenden, maakt u geenszins aannemelijk dat u van bescherming verstoken zou blijven indien u dit zou doen. Aldus dient te worden geoordeeld dat u de mogelijkheden om bescherming te vinden in uw land van herkomst onvoldoende heeft aangesproken.

Voorts maakt u niet aannemelijk waarom u zich niet probleemloos elders in de Russische Federatie, namelijk buiten Tsjetsjenië, zou kunnen vestigen. Gezien uit uw verklaringen blijkt dat uw problemen uitgingen van privé-personen, moet immers worden geoordeeld dat de door u ingeroepen feiten van plaatselijke aard zijn. U verklaarde verder geen problemen te hebben gekend met de autoriteiten in uw land van herkomst (CGVS, p. 9, 14). Daarnaast verklaarde u een neef te hebben die in Sint-Petersburg woont, en een neef die in Moskou woont. U zelf hebt bovendien voor uw vertrek regelmatig in Moskou verbleven, zonder er problemen te hebben gekend (CGVS, p. 5-6, 10-11). U gaf immers aan dat u vanuit Wit-Rusland, waar u zo een zes maanden verbleef na uw vertrek uit Tsjetsjenië, maar liefst tien keer naar Moskou was gegaan (vragenlijst DVZ, vraag 3.5 en CGVS, p. 4 en 10). Nu verklaarde u weliswaar dat u elders in de Russische Federatie geen familie hebt waar u met uw gezin kon inwonen, dat u er een baan zou moeten vinden en dat u de Russische taal niet helemaal machtig bent (CGVS, p. 15). Deze verklaringen zijn echter ontoereikend. Zo maakt u niet aannemelijk dat u niet aan een overplaatsing elders in de Russische Federatie zou kunnen geraakt zijn. Uw verklaring dat u dat had kunnen doen, maar dat u er toch niet zou hebben kunnen werken (CGVS, p. 14), is louter een veronderstelling die u niet hard kon maken. Daarnaast bent u ook twee keer binnen Tsjetsjenië verhuisd, en hebt u er telkens een woonst gehuurd voor u en uw gezin. Tevens wist u na uw ontslag bij de ROVD van het Sharoiski district ook andere beroepen uit te oefenen (CGVS, p. 3-4, 6). Dat u de Russische taal niet machtig zou zijn, kan u ten slotte niet hard maken, en dit bleek evenmin tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal. U verklaarde op het einde van uw gehoor immers alle belangrijke elementen over de reden van uw vertrek te hebben kunnen vertellen, de vragen goed te

hebben begrepen en de Russischtalige tolk goed te hebben begrepen. Uit wat voorafgaat blijkt dat minstens van u verwacht kon worden dat u enige poging zou hebben ondernomen zich elders in de Russische Federatie te vestigen alvorens naar Europa te vluchten en zich te beroepen op internationale bescherming, temeer u verklaarde dat u de derde en laatste dreigbrief in de herfst van 2009 ontving, en tot aan uw vertrek op 1 juli 2011 niet meer bedreigd bent geweest (CGVS, p. 11-13).

Ten slotte zou uw vrouw onderweg van Wit-Rusland naar België niet in het bezit zijn geweest van een geldig reisdocument en ze zou onderweg nooit persoonlijk gecontroleerd zijn (CGVS, p. 10; CGVS vrouw, p. 6-7). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone te betreden, zonder persoonlijke paspoort controle. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan de verklaring uw vrouw dat zij met een taxi, zonder persoonlijk gecontroleerd te zijn (CGVS vrouw, p. 7), de EU zou zijn binnengekomen. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat zij haar Russisch internationaal paspoort, waarvan zij verklaarde dat ze het had afgegeven aan de taxichauffeur die haar van Wit-Rusland naar België vervoerde (CGVS vrouw, p. 6), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door haar verkregen visum voor haar reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop zij uit de Russische Federatie vertrokken is, of een eventuele uitreis uit de EU, verborgen te houden. Bovendien is het niet aannemelijk dat uw vrouw haar reispaspoort zou hebben afgegeven aan de taxichauffeur die haar van Wit-Rusland naar België bracht en het vergat terug te vragen, temeer jullie niet wisten waarom de chauffeur het nodig had en zij in dergelijke door haar beschreven omstandigheden niet waakzamer is geweest ten opzichte van zulk een belangrijk reisdocument (CGVS, p. 11; CGVS vrouw, p. 6-7). Dit versterkt bijgevolg het vermoeden dat uw vrouw haar Russisch internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties. Zij tevens opgemerkt dat het opmerkelijk is dat u pas een half jaar na uw vrouw in België bent aangekomen, omdat u voor uw reis tevergeefs een Pools visum probeerde te verkrijgen en daarom noodgedwongen in Polen een asielaanvraag indiende, terwijl uw vrouw probleemloos zonder visum de EU zou zijn binnengeraakt (CGVS, p. 10). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uitgehold.

Uit voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u en uw vrouw in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw Russische binnenlandse paspoorten, uw rijbewijs, de geboorteaktes van uw kinderen en uw huwelijksakte, bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot de identiteit van u en uw gezin, en uw huwelijk, die echter niet betwist wordt, maar niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. Het attest van uw ontslag bij de politie van de afdeling binnenlandse zaken in het Sharoiskiy district en uw badge, bevatten informatie over uw tewerkstelling in Tsjetsjenië, die evenmin betwist wordt. Dit geldt evenzeer voor het Belgische medische attest van uw vrouw, waarin melding wordt gemaakt van haar medische problemen ten gevolge van een explosie in 2000.

Daar uw echtgenote, K. Z. (...) (O.V. 6.841.244), verklaart dat zij, naast haar gezondheidsproblemen ten gevolge van de verwondingen die ze heeft opgelopen tijdens militaire acties in het jaar 2000, haar asielrelaas volledig baseert op dat van u (CGVS vrouw, p. 3, 5, 9), kan nog worden toegevoegd dat ook in het kader van haar asielaanvraag, besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense

strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De tweede bestreden beslissing werd genomen ten aanzien van K.Z. (...), verzoekster en luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent uw land van herkomst ontvlucht, omdat uw man K.A. (...) (O.V. 6.841.244) in Tsjetsjenië problemen heeft met de wahabieten (rebellen), omdat hij van 2002 tot 2006 of 2007 als politieagent heeft gewerkt bij het vuurpeloton van de regionale afdeling binnenlandse zaken (ROVD) van het Sharoiskiy district. Daarnaast bent u ook naar België gekomen omwille van uw medische problemen ten gevolge van de verwondingen die u hebt opgelopen in 2000 naar aanleiding van een bomexplosie tijdens militaire acties.

Omwille van de problemen van uw man verhuisden jullie in de lente van 2006 van het dorp A. Sharipova naar de 8-maartstraat in Grozny, en in 2007 van de 8-maartstraat naar de Kadyrovstraat, ook in Grozny.

Eind juni of begin juli 2011 vertrok u samen met uw man en uw kinderen vanuit Tsjetsjenië naar Moskou, vanwaar jullie verder reisden met de bus naar Wit-Rusland. Vanuit Wit-Rusland reed u samen met uw kinderen door tot in België met een taxi. Uw man bleef achter en probeerde nog een visum te regelen. U kwam aan in België op 5 juli 2011 en diende diezelfde dag uw asielaanvraag in. Uw man kwam uiteindelijk aan in België op 23 december 2011 en diende diezelfde dag zijn asielaanvraag in.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat de problemen die u in uw land kende verbonden waren met de problemen van uw man. Daarnaast bent u ook naar België gekomen omwille van uw medische problemen ten gevolge van de verwondingen die u hebt opgelopen in 2000 naar aanleiding van een bomexplosie tijdens militaire acties. Behoudens de problemen van uw man en uw medische problemen, hebt u geen andere problemen gekend in uw land van herkomst, die deel uitmaken van de reden van uw vlucht. U verklaarde niet te worden vervolgd in uw herkomstland en zelf geen vrees voor vervolging te koesteren indien u zou terugkeren (CGVS, p. 3, 5, 9). Aangezien ik in het kader van de asielaanvraag van uw man, K.a. (...) (O.V. 6.841.244), de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw man, K.A. (...) (O.V. 6.841.244), werd genomen, verwijst ik graag naar zijn beslissing. Deze luidt als volgt:

“(…)”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48, 49, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van het artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1976, goedgekeurd bij de wet van 27 februari 1976 en van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Verzoekers verwijzen vooreerst naar het onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing waarin de commissaris-generaal de huidige situatie in Tsjetsjenië beschrijft.

Verzoekers verwijzen vervolgens naar het gegeven dat de commissaris-generaal oordeelde dat verzoeker onaannemelijk vaag bleef met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van zijn asielrelaas. Wat betreft de vage verklaringen die hij aflegde omtrent de dreigbrieven, merken verzoekers op dat verzoeker telkens de datum, meer bepaald het jaar en het seizoen heeft kunnen aangeven en dat hij ook geen moeite had om een fictieve datum te geven. Hij benadrukt dat hij gewoon eerlijk is geweest en dat hij zich de precieze datum van de dag dat hij de dreigbrieven heeft ontvangen niet meer kan herinneren.

Verzoekers laten gelden dat men uit het feit dat verzoeker weinig informatie kon verschaffen over de precieze datum waarop hij de dreigbrieven ontvangen had geenszins zomaar kan afgeleid worden dat er moet getwijfeld worden aan zijn vrees voor vervolging. Wat betreft de vraag of zijn collega's ook een dreigbrief hadden ontvangen stellen verzoekers dat verzoeker dit niet heeft nagevraagd bij hen. Hij had schrik dat hij anders problemen zou krijgen op zijn werk.

Verder benadrukken verzoekers dat het niet zo eenvoudig is om zich elders te gaan vestigen en dat zij de middelen hier niet voor hebben en hun ganse familie in Tsjetsjenië woont. Verzoekers benadrukken dat de commissaris-generaal uit het feit dat zij niet op alle vragen kunnen antwoorden niet kan afleiden dat er geen geloof kan worden gehecht aan de vrees van verzoekers.

Voorts verwijzen verzoekers naar de motivering van de bestreden beslissing waaruit zou blijken dat de commissaris-generaal zelf bevestigt dat er in Tsjetsjenië verscheidene problemen zijn op het vlak van mensenrechten. Zij citeren wederom het relevante onderdeel van de bestreden beslissing. Het feit dat zij geen bescherming konden krijgen van de autoriteiten wordt volgens hen dan ook bevestigd in de bestreden beslissing.

Zij concluderen dan ook dat de commissaris-generaal zonder enige gegronde reden geen waarde of geloof hechten aan de verzoekers problemen. Verzoekers voeren aldus aan dat er duidelijk sprake zal zijn van een schending van de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht en dat er dus sprake is van een manifeste beoordelingsfout daar de commissaris-generaal de asielaanvraag van verzoekers niet ernstig heeft onderzocht.

Verzoekers benadrukken dat verzoekster haar asielaanvraag baseert op die van haar echtgenoot. Zij wijzen erop dat men geen rekening heeft gehouden met de documenten die verzoeker neerlegde, meer bepaald het document dat bevestigt dat hij voor de politie werkte en problemen kreeg met de rebellen en zij daardoor hun land dienden te verlaten en zij dus niet meer terug kunnen keren naar hun land van herkomst.

Verzoekers vragen dan ook om de bestreden beslissing te hervormen en hen de vluchtelingenstatus toe te kennen minstens de subsidiaire beschermingsstatus en in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en de commissaris-generaal bijkomende onderzoeksmaatregelen te bevelen.

2.2. Krachtens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de

voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is.

Verzoekers klagen de schending aan van de artikelen 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1976, goedgekeurd bij de wet van 27 januari 1976 en van het artikel 57/6 van de vreemdelingenwet. Dit laatste artikel heeft betrekking op de bevoegdheid van de commissaris-generaal. Verzoekers bepaalt niet nader op welke wijze de voormelde artikelen zijn geschonden. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.3. Verzoekers klagen de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991) evenals de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet)

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op 9 februari 2012 op het Commissariaat-generaal werden gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor waren zij in het gezelschap van een tolk die het Russische machtig is en hebben zij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekers op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

2.5. Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling heeft geen directe werking. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling onderzocht.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal oordeelde dat verzoekers er niet in geslaagd zijn om hun asielrelaas aannemelijk te maken.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te

staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De Raad benadrukt vooreerst dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing enkel stelt dat de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië zodanig complex is dat de loutere Tsjetsjeense origine op zich niet volstaat voor de erkenning van vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Elke asielaanvraag dient individueel beoordeeld te worden. Het is de persoonlijke gegronde vrees voor vervolging die determinerend is om als vluchteling te worden erkend.

De bestreden beslissing preciseert dat, aangezien de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië zeer complex is, een individuele beoordeling van de asielaanvraag noodzakelijk is.

Hieruit kan geenszins worden afgeleid dat de commissaris-generaal hiermee bevestigt dat verzoekers geen bescherming konden krijgen van de nationale autoriteiten. Een asielzoeker moet alle mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten. Verzoeker verklaarde zelf dat hij geen klacht heeft ingediend, maar gaf aan dat indien hij een klacht zou indienen hij problemen zou krijgen. Hij verklaart dit niet nader. De Raad deelt de mening van de commissaris-generaal dat dit een loutere bewering is die verzoekers niet hard maken.

Wat betreft de vage verklaringen die verzoeker aflegde aangaande de dreigbrieven verwijst de Raad naar het volgende onderdeel van de bestreden beslissing dat luidt als volgt:

"(...) Eerst en vooral bleef u onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielrelaas. Zo kon u niet aangeven wanneer precies u de eerste, tweede en laatste dreigbrief ontving (CGVS, p. 12-13). De eerste dreigbrief, meteen ook het begin van uw problemen, kreeg u in 2004 of 2005, maar wanneer precies dat het geval was, weet u niet (CGVS, p. 12). Over de tweede dreigbrief kon u slechts zeggen dat u die in de herfst van 2007 of 2008 kreeg (CGVS, p. 13). De laatste dreigbrief kreeg u ergens in de herfst van 2009 (CGVS, p. 13). U kon evenmin aangeven wanneer precies u in 2006 uw ontslag indiende, al dacht u dat dit in de lente gebeurde, wanneer precies u in 2007 (of 2008?) naar de 8-maartstraat in Grozny verhuisde, en wanneer precies u in 2008 naar de Kadyrovstraat in Grozny verhuisde, hoewel u uw ontslag hebt ingediend en telkens bent verhuisd net omwille van de dreigbrieven die u ontving van de rebellen, wat immers de reden van uw vlucht uit uw herkomstland uitmaakt (CGVS, p. 3, 6, 12). Ten slotte wist u niet of uw collega's ook werden bedreigd (CGVS, p. 13). Daar al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde informatie kon verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnd. (...)"

Deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier, meer bepaald het gehoorverslag. De precieze datering van de dreigbrieven is een overtuigend motief, maar de stelling dat verzoeker niet over dergelijke dreigbrieven heeft gesproken met zijn collega's kan de Raad allerminst overtuigen. Verzoekers betwisten de motivering van de bestreden beslissing niet, doch herhalen wat zij reeds voor de commissaris-generaal hebben verklaard. Het herhalen van het asielrelaas en het louter stellen dat men niet akkoord gaat met de bestreden beslissing is geen dienstig verweer.

De Raad stelt ook vast dat verzoeker tijdens het gehoor zelf verklaart dat hij buiten de aangehaalde dreigbrieven nooit op een andere manier bedreigd werd. De eerste dreigbrief zou afgeleverd zijn in 2004 en maande verzoeker aan ontslag te nemen uit de politie. Verzoeker nam ontslag in 2007 en zou in 2007 of 2008 en in 2009 ondanks zijn ontslag nog een dreigbrief gekregen hebben. De Raad stelt vast dat de dreigbrieven afgeleverd in een periode van vijf jaar nooit geconcretiseerd werden en verzoeker op geen andere manier bedreigd werd en hij ook geen bewijs voorlegt van de dreigbrieven waarvan hij het voorwerp geweest zou zijn. Verzoeker maakt zijn gegronde vrees aldus niet aannemelijk.

Ter zitting stelt verzoeker dat zijn problemen inmiddels nog erger geworden en dat men hem is komen zoeken bij zijn ouders. De Raad meent dat deze bewering het gebrek aan aannemelijkheid van zijn asielrelaas niet herstelt.

De Raad wijst er bijkomend op dat de bestreden beslissing dient gelezen te worden als een geheel van motieven op basis waarvan de commissaris-generaal tot zijn oordeel is gekomen.

Wat een mogelijk intern vluchtalternatief betreft, meent de Raad dat dit een overtuigend motief is.

Vervolgens verwijst de Raad naar het volgende onderdeel van de bestreden beslissing: *"(...)De overige door u en uw vrouw in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw Russische binnenlandse paspoorten, uw rijbewijs, de geboorteaktes van uw kinderen en uw huwelijksakte, bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot de identiteit van u en uw gezin, en uw huwelijk, die echter niet betwist wordt, maar niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. Het attest van uw ontslag bij de politie van de afdeling binnenlandse zaken in het Sharoiskiy district en uw badge, bevatten informatie over uw tewerkstelling in Tsjetsjenië, die evenmin betwist wordt. Dit geldt evenzeer voor het Belgische medische attest van uw vrouw, waarin melding wordt gemaakt van haar medische problemen ten gevolge van een explosie in 2000. (...)"*

De argumentatie van verzoekers dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met het document dat zou bevestigen dat hij voor de politie heeft gewerkt en hij daardoor problemen heeft gekregen, mist feitelijke grondslag. Uit het administratief dossier en uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal alle documenten in overweging heeft genomen. Bovendien is het document waar verzoeker op doelt louter een bewijs van tewerkstelling en ontslag en kan dit op zich niet gelinkt worden aan de beweerde problemen.

Verzoekers argumentatie bevat verder geen enkele concrete repliek met betrekking tot de diverse vaststellingen verwoord in de bestreden beslissing, zodat deze onverkort gehandhaafd blijven. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker in gebreke blijft.

Verzoekers hebben hun asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekers aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van hun relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in hun land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS